

Mensen met een krasje.....

“Bestaan die ‘mensen met een krasje’ en zo ja, ‘wat zijn dat dan voor mensen?’”

“En ken je zulke mensen?” “Ja, ze bestaan, maar ze zijn moeilijk te omschrijven en ja, ik ken zulke mensen.”

‘Mensen met een krasje’: er lopen er op onze aardbodem meer rond dan u en ik en allerlei geleerde bollebozen bij elkaar denken

dat er zijn. En niemand kan zeggen hoeveel er dat zijn.

Honderduizenden, miljoenen, miljarden? Over de hele aardbol gezien denk ik het laatste, Maar hoeveel dat er hier in Nederland zijn, kan ik bij benadering niet zeggen. Toon Hermans, onze beroemde cabarettier zei het eens zo: “Weet ik veel, want ik weet niet veel!!!” En al weet je wel veel dan kun je het nog niet zeggen, want die mensen vallen meestal niet erg op. De ‘mensen met een krasje’ die ik ken zijn gewone mensen, die op het oog normaal functioneren in de maatschappij. Op het oog, want er is iets met hen, wat niet duidelijk te omschrijven valt. Ze hebben iets, waardoor ze hun ‘van God gegeven’ talenten niet ten volle kunnen ontplooiën. Iets wat hen remt in hun ontwikkeling, maar dat heeft bij ieder van hen andere redenen.

Welke dat zijn? Dat is niet te achterhalen. Ze lijden naar buiten een normaal leven, hebben vast werk of werken in tijdelijke dienst. Eén ding hebben ze echter gemeen: ze kunnen hun weg binnen onze maatschappij niet of moeilijk vinden. Ze hebben iets wat hen daarin afremt, waardoor ze vaak door (tijdelijke) collega’s als een beetje merkwaardige mensen worden bekeken. Als mensen waar een steekje aan los zit. Vaak worden ze gezien als profiteurs, die van een uitkering leven of zwakkelingen die aan de drugs of drank zijn, zich zelf verwaarlozen en er (soms) niet uit zien.

En dan kan er plotseling hun leven zich iets voordoen, waardoor ze ineens ‘het licht krijgen’, zoals dat wel eens gezegd wordt. Waardoor ze wel ineens helemaal of gedeeltelijk op ‘het rechte pad’ terecht komen en een, volgens onze maatstaven, normaal leven gaan lijden. Waar ze ineens een vaste baan hebben en van hun verslaving verlost zijn en een toekomst voor zich hebben.

Maar blijft nog steeds de vraag: ‘Hoe komt het dat deze mensen een krasje oplopen?’ Is het iets in hun hoofd, een aangeboren iets of komt het door de druk die door de maatschappij steeds zwaarder op een mens gelegd wordt? Er wordt voor allerlei eenvoudige banen immers steeds meer van mensen gevergd. Vaak een opleidingsniveau wat veel te hoog ligt voor die betrekking en het daaraan verbonden werk. Je moet zelfreflectie hebben om de cliënten, van het bedrijf dat je vraagt bij hen te komen werken, voor de volle 100% te geven wat zij van jouw bedrijf eisen. Dat je flexibel moet zijn en innovatief, over een klantgerichte houding moet beschikken en in één opslag moet zien wat de ideale oplossing is voor de cliënt die je te woord staat. Ik denk dat veel mensen daardoor een ‘krasje’ oplopen.

En maken die mensen dan nog een kans op de arbeidsmarkt? Globaal gezien: niet of nauwelijks. Ze passen immers niet in het concept van het bedrijf, houden het bedrijfstempo op en worden geacht niet of niet genoeg innovatief te zijn. Dus sorry mijnheer of mevrouw. U hebt best wel een goed CV, maar we hebben een andere keuze gemaakt. Of nog makkelijker :

Ze laten vaak helemaal niets van zich horen. Want wat moeten we met zulke kneuzen?

Zijn er dan nog wel bedrijven, die plaats bieden aan ‘mensen met een krasje?’ Ja, ze zijn er nog, maar je moet ze wel, net als Diogenes, met een flinke lantaarn zoeken. Werkgevers met een sociaal hart noemen ze dat. Die van mening zijn dat die speciale mens ook een kans moet krijgen op een maatschappelijke carrière en een menswaardige beloning.

‘Mensen met een krasje’, misschien hebt u er in uw gezin of familie ook wel. Een kind of een kleinkind misschien. Een neefje of een nichtje wellicht, dat af en toe een duwtje nodig heeft en menselijke liefde en respect. Wees er zuinig op. Het zijn vaak heel bijzondere en betrokken mensen.